

XXI.

Многоученитѣ.

Незнамъ при кой съборенъ мостъ намърила се плоча
Съсъ тѣзи буквици: — „Ма...Г..Р..Ш..П..Т...“
И никой, — даскалъ нито попъ, владика нито ходжа,
Тозъ надписъ не можалъ да прочете . . .

Стотина учени невъжи, филолози

И тайновѣдци,

Археолози

И геолози,

Законовѣдци

И педагози,

Отъ вредъ къмъ плочата се стѣкли,

Стотини глупости изрѣкли . . .

Единий буквитъ така тълкувалъ: —

„Мамо! дай горѣща питка!“

А другий, дълги часове подиръ като хитрувалъ,

Туй поясненѣ измѣдрувалъ:

„— Малка, грѣшна, плитка!“

Най-послѣ се вѣстилъ

Единъ овчаръ, планинецъ грубъ и простъ,

И твърдъ върно буквитъ прочелъ и разчленилъ

Така: — „Магарешкия пѣтъ. —“ (Съборения мостъ
(Туй носѣлъ названиее . . .))

Не вървайте, братѣя, въ надмѣнното знанѣе

Коего днесъ блѣсти въ говѣра

На дипломиранитѣ хора!

XXII.

Възвръщанѣ въ Диярбекиръ.

Злощастникътъ подиръ шестнадесетъ години
Раздѣла отъ баща, отъ братѣя и роднини,
Слѣдъ цѣлъ единъ животъ изохканъ въ заточенѣе,
Внезапно се вѣсти, кат' ношно привидѣнѣе . . .